

न्यूनं असमर्थं असंगतं पदं यत्तदसमर्थमिति स्मृतं इदं तदन्यत्समर्थं विस्तररूपं ६ कष्टशब्दं लोको व्याकरणदोषयुक्तं तदन्यत्सुशब्दतरूपं ७ विक्रमाभिहितं उदारत्वं नृत्यद्विरिव पदैर्वाक्यरचनं गुणः नचेति चकारात्पूर्वनकारानुवृत्तिः नकारद्वयेनौदार्याधिक्यं सूचितं तदन्यत्क्षिप्तं यथोक्तं दूरं यस्यार्थसंविनिःक्षिप्तं नेष्टं हितस्सतां उदाहृतं च विजितात्मभवद्वेषीत्यादि विनागरुमताजितं इद्रस्तस्यात्मभवोर्जुनस्तस्य द्वेषीकर्ण इत्यर्थः ८ नशेषं शेषः पदांतराध्याहारः अनुकलो लक्षणातया युक्तत्वं निष्कारणं निष्प्रयोजनं अहेतुकं युक्तिशून्यं अध्याहारलक्षणाफलयुक्त्यपेक्षमित्यर्थः यथा इषेतेति वाक्यं छिनन्नीत्यध्याहारसापेक्षं मित्रं प्रति विषं भुंक्तेति वचनं शत्रुगृहे भोजननिषेधलक्षणार्थं एतच्च समाधिः सोऽन्यधर्माणां यदन्यत्र प्रकल्पनमित्यालंकारिकाणां गुणः तथापि वेदार्थमर्यादाविदां मतेऽयं दोषः प्रयोजनहीनं राजासौ गच्छतीत्यादि निर्युक्तिकं गौरपत्यं बलीवर्दस्तृणमत्तिमुखेन स इति एतैर्दोषैर्हीनं भाविकत्वादिगुणांतरयुक्तं तएतेन वशब्दानां गुणानवदोषाश्च तत्रैव नञ् वद्भिः पदैर्दर्शिताः यद्यपि उपेतार्थमिति श्लोकेऽपि नञ् वतिपदा निवर्तते तथापि तल्लक्ष्याणां दोषाणामेष्वेवांतर्भावान्न तत्रापि तद्व्यर्थत्वं कल्पितं तथानिष्ठुराक्षरत्वादीनां दोषाणामपि गुणत्वं केनचिन्निमित्तेनोच्यते यथा यच्छ्रुतेर्विरसंकष्टं तस्य दुर्वचकादिषु गुणत्वमनुमन्यते सा

नन्यूनं कष्टशब्दं वा विक्रमाभिहितं न च ॥ नशेषमनुकल्पेन निष्कारणमहेतुकं ॥ ८९ ॥ कामाक्रोधाद्भयाल्लोभादैन्याच्चानार्यकात्तथा ॥ हीतोनुक्रोशतोमानान्न वक्ष्यामि कथंचन ॥ ९० ॥ वक्ता श्रोता च वाक्यं च यदा त्वविकलं नृप ॥ सममेति विवक्षायां तदा सौर्थः प्रकाशते ॥ ९१ ॥ वक्तव्ये तु यदा वक्ता श्रोतारमवमन्य वै ॥ स्वार्थमाह परार्थं तत्तदा वाक्यं नरो हति ॥ ९२ ॥ अथ यः स्वार्थमुत्सृज्य परार्थं प्राह मानवः ॥ विशंका जायते तस्मिन् वाक्यं तदपि दोषवत् ॥ ९३ ॥ यस्तु वक्ता द्वयोरर्थमविरुद्धं प्रभाषते ॥ श्रोतुश्चैवात्मनश्चैव स वक्ताने तरो नृप ॥ ९४ ॥ तदर्थं यदिदं वाक्यं राजन्नेकमनाः शृणु ॥ यथा जतु च काष्ठं च पांसवश्चोद विंदवः ॥ ९५ ॥ संश्लिष्टानि तथाराजन्प्राणिनामिह संभवः ॥ शब्दः स्पर्शो रसो रूपं गंधः पंचेन्द्रियाणि च ॥ ९६ ॥

नुप्रासस्य सूरय इति भ्राष्ट्रास्त्वाष्ट्रारिराष्ट्रेन भाष्ट्रेनादंष्ट्रिणो जनाः धार्तराष्ट्राः सुराष्ट्रेन महाराष्ट्रे च नोष्ट्रिण इत्यादि पञ्चांतरे द्रष्टव्यं मोक्षकथा व्यवधायकत्वाच्च नैतत्पञ्चितं तदेतदभिप्रेत्योक्तं नववाग्दोषा अष्टादशवाचो गुणा इति ॥ ८९ ॥ नवबुद्धिदोषानाह कामादिति अनार्यकात् दर्पात् ज्हीतः त्रपातः अनुक्रोशतः कृपातः ॥ ९० ॥ वाक्यगुणानुक्ता वक्तृगुणानाह वक्तेति अविकलं अव्ययं यथा स्यात्तथा विवक्षायां तत्त्व निर्णयार्थायां कथायां समं सिद्धांताविरोधेन यदा एति प्रविशति तदा सः विवक्षितार्थः प्रकाशते न तु उभयोरप्युत्पत्त्यगमित्वे ॥ ९१ ॥ तयोरेव स्वस्वपक्षाय हेऽर्थनिर्णयो न भवतीत्याह वक्तव्ये इति स्वार्थस्त्वेन परिगृहीतमर्थं परार्थं उल्लेखमर्थं यदारो हति तद्व्याख्यं भवति ॥ ९२ ॥ विशंका भ्रमविप्रलंभकत्वादिबुद्धिरूपा ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ अडादेर्हेन्द्रियादेर्वामदेव वदामानं पृथक् पश्यंती सुलभा प्राणिनां चिदचित्संघातात्मनां जीवानां संबन्धी केवलश्चिदंश आकाशवत्त्वयिमयि च एको बाह्यनसातीतश्चेति न प्रष्टव्य एवं अचिदंशोऽपिकाष्ठलोष्ठसमः स्वदेहवत्सुतरां न प्रष्टव्य इत्याह यथेत्यादिना ॥ ९५ ॥ ९६ ॥